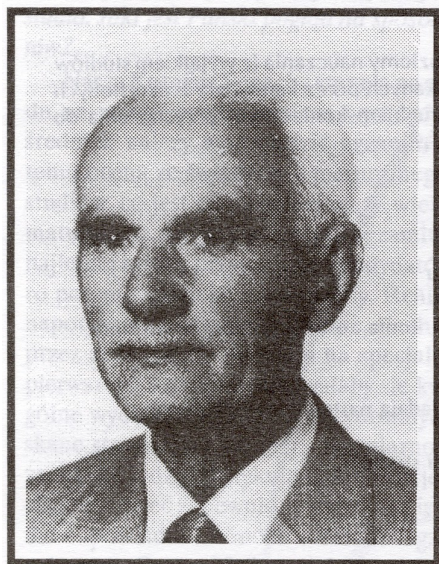

**Profesor Marian Suski
(1905 – 1993)**

Profesor zwyczajny dr inż. Marian Suski urodził się 2 listopada 1905 roku w rodzinie urzędnika kolejowego w Kielcach, gdzie ukończył szkołę podstawową. Jego młodość przypadła na szczęśliwy, choć trudny okres odradzania się Polski po niewoli.

W 1920 roku wstępuje do Szkoły Kadetów w Modlinie, gdzie kontynuowano patriotyczne tradycje Szkoły Rycerskiej. Następnie wstępuje do Oficerskiej Szkoły Inżynierii w Warszawie na Wydział Łączności, który ukończył w 1927 roku. Kontynuuje studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej.

Po ukończeniu pierwszych dwóch lat studiów władze wojskowe skierowały Go na roczne studia do słynnej wtedy w całym świecie paryskiej Ecole Superieur d'Electricite, na jedyny wówczas w Europie Wydział Radiotechniczny.

Do września 1939 roku pracował kolejno jako wykładowca w Szkole Łączności w Zegrzu, w Biurze Badań Technicznych Wojsk Łączności w Warszawie, gdzie był koordynatorem prac nad radiostacją N2 oraz stacjami pokładowymi, lotniczymi i czołgowymi. Radiostacja typu N2 okazała się najlepszą konstrukcją tego typu w Europie aż do końca II wojny światowej. Równolegle kończył studia magisterskie na Politechnice Warszawskiej.

Po kapitulacji kapitan Suski znalazł się w niewoli niemieckiej w oflagach Koningstein i Murnau, gdzie wspólnie ze znajdującymi się tam (już wówczas lub później) naukowcami: Opalskim, Szukalskim, Zonnem i Węglarzem prowadził wykłady i systematyczne kursy obozowe z matematyki, fizyki, elektrotechniki i radiotechniki. Latem 1942 roku w oflagu VIIa w Murnau,

z części przemyconych zza drutów, kpt. Suski zmontował odbiornik radiowy, który aż do wyzwolenia służył do odbioru alianckich komunikatów wojennych. A gdy do Murnau przysłała wolność, w specjalnym rozkazie generał Rómmel złożył mu podziękowanie. Odbiornik ten znajduje się obecnie w Muzeum im. Generała Sikorskiego w Londynie.

Po wyzwoleniu w kwietniu 1945 roku pełnił służbę w sztabie II Korpusu Polskich Sił Zbrojnych we Włoszech. W styczniu 1946 roku na własną prośbę powrócił do kraju, rozpoczynając pracę w Zjednoczeniu Przemysłu Radiotechnicznego. Delegowany na Dolny Śląsk został dyrektorem Fabryki Odbiorników Radiowych w Dzierżoniowie.

Na przełomie lat 1947/48 Marian Suski przenosi się na Politechnikę Wrocławską, pracując początkowo jako adiunkt w Katedrach Fizyki i Radiotechniki. Po utworzeniu w 1951 roku Wydziału Łączności, pracuje na stanowisku zastępcy profesora.

W 1952 roku zostaje kierownikiem zorganizowanej przez siebie Katedry Podstaw Telekomunikacji, którą kierował do 1968 roku, tj. do momentu powstania Instytutu Telekomunikacji i Akustyki, kierując Zakładem Teorii i Techniki Mikrofalowej.

W 1955 roku uzyskał stopień naukowy kandydata nauk technicznych. W roku 1959 zostaje mianowany profesorem nadzwyczajnym, a w 1974 roku – profesorem zwyczajnym.

Profesor Suski zajmował się badaniami i nauczaniem w dziedzinie teorii pola elektromagnetycznego i techniki mikrofalowej, w szczególności analizą i syntezą szerokopasmowych układów bezodbiornych, stabilizacją i pomiarami częstotliwości generatorów mikrofalowych.

W latach 1956 – 76 rozwinął badania nad rejestracją i wykorzystaniem zjawiska elektronowego rezonansu paramagnetycznego i jądrowego.

Opublikował około 60 artykułów naukowych, 6 skryptów i jeden podręcznik akademicki. Był promotorem 15 rozpraw doktorskich.

Wychował i wykształcił liczne grono elektroników oraz młodych pracowników naukowych.

Profesor w ciągu całego okresu pracy brał czynny udział w życiu naukowym i organizacyjnym uczelni, środowiska i kraju. Został uhonorowany wieloma odznaczeniami państwowymi.

Niezależnie od swych zainteresowań naukowych i zawodowych, profesor Suski miał jeszcze jedną specjalność i pasję – był znakomitym sportowcem.

Przez większą część swojego życia uprawiał szermierkę. Szablista Marian Suski był w latach 1929-39 członkiem kadry narodowej w tej dyscyplinie sportu i reprezentował Polskę w dwóch olimpiadach: w Los Angeles (1932) i w Berlinie (1936). Na pierwszej z nich drużyna narodowa zdobyła brązowy medal w szabli.

Marian Suski – oficer Wojska Polskiego, absolwent wyższych uczelni technicznych w Warszawie i Paryżu, szablista z olimpijskim medalem, jeniec wojenny, profesor elektroniki, nauczyciel i wychowawca młodzieży, działacz społeczny... - czy nie bogate i godne naśladowania to życie...?

Polska drużyna szablowa na treningu przedolimpijskim w Budapeszcie w roku 1932. Stoją w dresach od lewej strony: Papée, Lubicz-Nycz, Szombathelli (w garniturze), Marian Suski. Od prawej strony: zawodnik węgierski, Friedrich i Segda. W tylnym rzędzie trzeci od prawej Dobrowolski. Reprezentacja ta zdobyła brązowy medal olimpijski na Igrzyskach w Los Angeles w 1932 roku.

Autor biogramu: Marian Piekarski

Źródła:

M. Piekarski: „80-lecie urodzin prof. Mariana Suskiego”, Przegląd Telekomunikacyjny, 12/1985,

M. Piekarski: „Profesor Marian Suski”, Pryzmat, pismo informacyjne Politechniki Wrocławskiej, Nr 26/ styczeń 1994,

Wojciech Suski: Wspomnienia, Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej, Wrocław 2002.